

Osobné skúsenosti

24. Jelena Kulakova

Vyrastala som v dobrej, súdržnej rodine. Moja mama bola učiteľka a veľmi pohostinná žena, u nás doma boli vždy nejakí ľudia, vrátane jej žiakov. Otec bol nádherný, priateľský, úprimný človek. Nás dve so sestrou veľmi miloval, zaujímal sa o všetky naše detské záležitosti, dokonca aj vrkoče nám zapletal. Potom sa sestra vydala a odišla. Ja som sa vydala tiež, za muža z nášho mesta. Manžela som veľmi milovala, bol to veľmi dobrosrdečný človek. Dával druhým všetko, čo mal. No bola som v rozpakoch, pretože niekedy to robil aj na úkor vlastných detí.

Raz sa v jeho závode stala havária. Roztrhla sa hadica, cez ktorú sa lial asphalt. Manžel, aby zachránil ostatných, hadicu zachytil rukami. Kotol však vybuchol a manžel utržil početné popáleniny. Zostal však nažive. V tom čase dávali v televízii seansy Kašpirovského. Môj manžel bol ním fascinovaný, po niekoľkých takýchto seansách bol uzdravený a sám dostal dar liečiť. Rozhodol sa, že tento dar mu dal Boh. Vtedy som ešte nevedela, že nielen Boh môže uzdravovať. Nakoniec sa jeho uzdravovanie obrátilo proti nám a prinieslo nám len problémy: manžel dal výpoveď v práci a začal uzdravovať ľudí, nebral však zato peniaze. Ibaže ja s dvoma deťmi sme doslova žili z ruky do úst, v stave podvýživy. Raz, keď v dome už nebolo žiadne jedlo, som vyšla na balkón a plačúc, aby nikto nepočul, som povedala Bohu: „Bože, nemôžem nakrmiť deti. Urob niečo!“ Ešte v ten istý deň prišla ku mne susedka zo 6. poschodia a doniesla mi 2 hrnce jedla: polievku a zapečené cestoviny. Už dávno sme nemali také množstvo jedla. Susedkin manžel pracoval ako strážnik v škôlke a ona nám každý druhý deň začala nosiť to, čo zostalo po deťoch z obeda. Keď sa to môj manžel dozvedel, zakázal nám brať od nej jedlo. Bol hrdý na svoj dar, ale postarať sa o vlastné deti nechcel, jeho dobrota a láska sa nadobro stratili. Prestali sme si rozumieť: často vyvolával hádky kvôli samým maličkostiam. Rozhodla som sa s deťmi rozvieť sa a vymeniť byt. Ten dar, ktorý tak zmenil jeho charakter, nebol od Boha.

V tom čase sa do Nižného Novgorodu presťahovala moja sestra s rodinou. Vtedy prebiehali v našom meste Biblické kurzy. A my, so sestrou a mojou dcérou sme tam začali chodiť. Boh, ku ktorému som sa modlila v ťažkých chvíľach, sa stal mojím Priateľom a začala som s Ním hovoriť nielen v ťažkostiach, ale dennodenne. Zamilovala som si Ho. Po skončení Biblických kurzov sme sa všetky – ja, sestra i moja dcéra - dali pokrstiť.

Moja dcéra bola prijatá na Zaorskú teologickú akadémiu (VŠ). Raz sa stalo, že sme nemali ako zaplatiť školné. Veľmi som to prežívala a modlila som sa zato s inými veriacimi. A prisnil sa mi sen. Videla som veľké svetlo a počula hlas: „Čoho sa obávaš? Ukážem ti človeka, ktorý zaplatí školné pre dcéru.“ A naozaj to tak bolo, jeden veriaci človek, na ktorého sa dcéra obrátila, pricestoval a zaplatil za ňu školné na celý rok, keď už zostávalo len pár

hodín do vypršania termínu. Takže mohla pokračovať v štúdiu vďaka zásahu milujúceho Spasiteľa.

Žiť s Bohom je veľmi zaujímavé: za krátky čas sa všetko môže obrátiť k lepšiemu. Napríklad, modlili sme sa - niekoľko veriacich matiek - za naše dcéry, ktoré sa nevedeli vydať. Boli vo veku 26, 30 a 32 rokov. Prosili sme Boha, aby pre ne našiel najlepšiu z možných variant. A v priebehu roka sa všetky vydali a doteraz sú všetky šťastné.

Boh mi pomáha vo všetkých situáciách. Raz som sa veľmi neskoro vracala domov. Žiadny spoj už nešiel. Prišli ku mne podnapití chlapi s jasným zámerom – trochu sa so mnou pozabávať. Polícia nablízku nebola, ľudia tiež nie. Začala som si v duchu čítať 91. žalm „živej pomoci“. A zrazu, nečujne, sa zozadu pri mne zastavilo cudzie auto, dvere sa otvorili a vodič ma vyzval, aby som nasadla. Nasadla som, ale od strachu a vzrušenia som mu nepovedala, kde ma má zaviesť. Aké bolo moje prekvapenie, keď ma odviezol priamo pred môj dom a zastavil. Chcela som odbehnúť domov pre peniaze, ale povedal: „Nezoberiem od vás nič. Radšej sa nabudúce tak neskoro už neprechádzajte. Nech vás Boh žehná.“ A odišiel. Som si istá, že to bol Boží posol!

Často hovorím o Bohu mojim susedom. Jedna z mojich susediek potrebovala ísť na opakovanú operáciu očí, aby neoslepla. Operácia však stála 8000 rubľov a ona žiadne peniaze nemala. Ponúkla som sa, že sa s ňou budem zato modliť. Odmietla, neuverila mi, že jej Boh môže pomôcť a išla za synmi, príbuznými a známymi, aby jej požičali peniaze, ale nikto jej nepožičal. Vtedy sa rozhodla prijať moju ponuku. Začali sme sa modliť. Na druhý deň mala veľmi silné nutkanie ísť do banky a spýtať sa, či jej neprišla výplata náhrady škody. Predtým jej sľúbili, že jej vyplatia 1500 rubľov. Aké bolo jej prekvapenie, keď miesto sľúbenej sumy jej vyplatili rovných 8000 rubľov - presne toľko, koľko potrebovala na vykonanie operácie! Spoločne s ňou sme vrúcne ďakovali Bohu.

Nakoniec som jej povedala: „Smútime, keď nám naše deti dlho nezavolajú, nezaujímajú sa o nás? Takisto je smutný aj Boh, keď si na Neho spomenieme len vtedy, keď niečo potrebujeme. Chce s nami komunikovať každý deň, pretože On nás všetkých veľmi miluje.“ Tieto slová chcem dnes adresovať všetkým!

Preložené so súhlasom www.3angels.ru.

